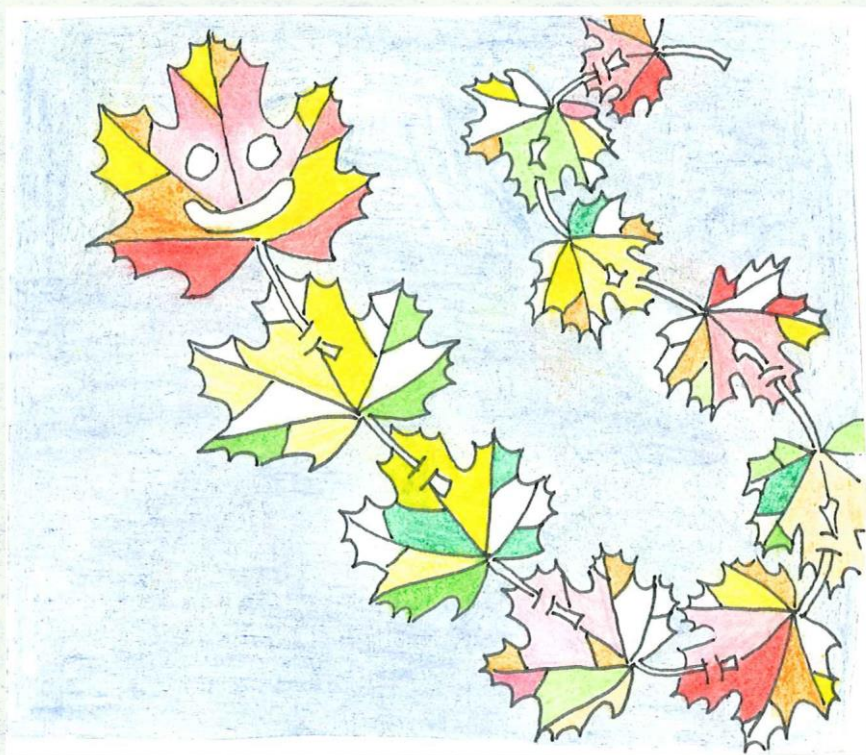


# Dráček Listáček

a jeho

neobyčejné dobrodružství



Pro všechny kluky a holky,  
kteří mají rádi dobrodružství

**Veronika Langerová**

# **Dráček Listáček a jeho neobyčejné dobrodružství**

**Pro všechny kluky a holky, kteří mají  
rádi dobrodružství**

## ***Jak vítr unesl dráčka Listáčka***

Byl podzim. Ze stromů padalo listí a Mikuláše s Andělkou už omrzelo házet je na hromadu, skákat do ní a schovávat se pod listím jako pod peřinu. Už to vypadalo, že onemocní nemocí, kterou já i vy moc dobře známe. Je to nemoc, kterou můžou onemocnět všichni, kteří nevědí, co mají dělat. Odborně se jí říká Nudus nudusis a my jí říkáme zkráceně nuda. A právě tahle paní Nuda už si začala říkat, že by se jí u Mikuláše a Andělky mohlo líbit, když v tom si Mikuláš vzpomněl, že si ve škole říkali, že se dá z listů vyrobit drak, a tak se zeptal sestřičky: „Andělko, nechtěla by sis udělat z listí draka? Mohli bychom s ním pak běhat po parku a on by nám létal nad hlavami tam, kam by ho vítr zavál. Co říkáš?”

„Jistě, draka z listí jsem ještě nikdy nevyrobila. Už se moc těším, až se to naučím a až si s ním budeme spolu hrát, ale doufám, že si ho nenecháš jen pro sebe

jako to švihadlo, které jsme si včera vzali na dvorek, a ty jsi mi ho ani na chvíličku nepůjčil.”

Mikuláš se zamračil. Vzpomněl si, co si s Andělkou včera slíbili, a že to nedodržel a na švihadlo Andělce nedovolil ani sáhnout.

„Neboj, tentokrát se budeme v pouštění draka střídat, chvíli ty a chvíli já.”

„Jen abys na to nezapomněl,” zašklebila se Mikulášova sestřička a pak už se oba pustili do díla.

Nejprve vybrali z hromady ty největší listy a ty pak postupně spojovali, až jim nakonec skutečně vznikl drak, nebo spíš dráček.

„A jak se bude jmenovat?” zeptala se zvědavě Andělka, když byl drak hotový.

„A co třeba Listák?” navrhl Mikuláš.

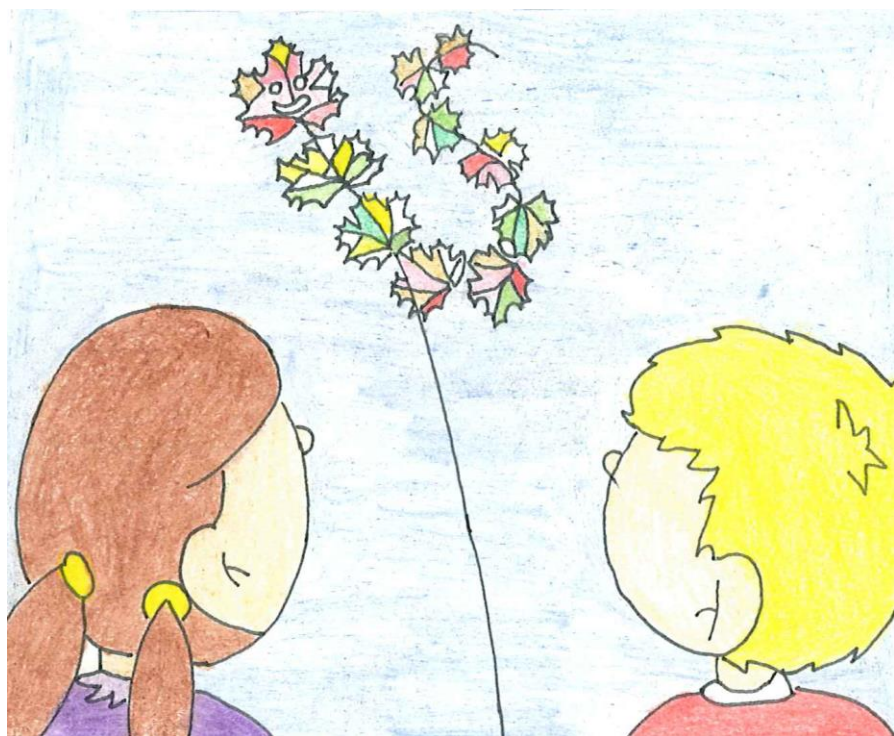
„Ne, to se pro draka vůbec, ale vůbec nehodí.”

„Tak co třeba Listík?” napadlo po chvíli chlapečka.

„To se zase nelíbí mně,” odvětila rozhodně holčička. „Zato mám lepší nápad, jak bychom mu mohli říkat,” pokračovala a usmívala se, jako kdyby jí nikdy nic neudělalo takovou radost jako teď, když vymyslela jméno pro jejich dráčka.

„Tak už mi to konečně řekni,” vykřikl nedočkavě Mikulášek.

„Bude se jmenovat Listáček, protože je celý z listí.”



Mikulášovi se sice pořád víc líbilo jméno, které vymyslel on, ale tohle jméno také nebylo nejhorší, tak proč by se tak nemohl jmenovat, že?

V tu chvíli, jako by nějakým kouzlem dráček ožil. To je to nejkouzelnější kouzlo ze všech, když dáme někomu nebo něčemu jméno, přestává být pouhou věcí a stává se z něj to, čím pro nás znamená. Dráček přestal být dráčkem a začal být Listáčkem. Draků je hodně, ale Listáček byl jen jeden a nebyl jen pouhým drakem

z listí, ale kamarádem dvou malých dětí, které ho probudily k životu, a protože se mu na světě líbilo, tak se usmál.

„Nevšiml sis, že by se usmál?”

„Kdo?” odpověděl Mikuláš otázkou a začal se rozhlížet po okolí.

„Náš dráček,” řekla udiveně Andělka a nespouštěla z Listáčka oči.

„Je to přece jen drak z listí a ti nejsou živí. Něco se ti asi zdálo.” Mikulášek sestře nevěřil, ale hádat se s ní nechtěl. Říkal si, že mrňata jako ona věří všemu, co je napadne, a místo odpovědi navrhl, že by už mohli vyzkoušet, jak dráček z listí létá, a po chvíli už oba opravdu běhali z jednoho konce parku do druhého a smáli se, protože měli radost, jak se Listáček vznáší nad jejich hlavami.

A někdy v tuhle dobu kolem letěl vítr a rozhlížel se, komu by zase mohl vyvést nějakou lumpárnu, protože vítr, milé děti, moc rád zlobí. Dědečkovi sundá z hlavy čepici, babičce z krku šálu, mamince odnese ze šňůry prádlo, které tam pověsila, aby uschlo, a tatínkovi vytrhne z ruky deštník a pak se směje a směje a směje, když vidí, jak se všichni snaží chytit to, co jim vzal.

O lidech, které těší, když se druhým stane něco ošklivého, se říká, že jsou škodolibí, ale kam se hrabou na vítr. Ten provádí jednu lumpárnu za druhou a nikdo

mu nemůže nic říct, protože je neviditelný. Můžeme ho slyšet, jak šumí v korunách stromů, ale nikdy ho nechytíme, protože zkrátka nemá žádnou barvu. A přitom, věřte nebo nevěřte, by chtěl být barevný, tak jako všechno, co z výšky vidí, když létá sem a tam a je toho hodně, s čím se setká. Tamhle vidí černého kosa, tam žlutý tulipán a tamhle za stromem červenou jahodu a už se zlobí: „Všichni mají nějakou barvu, vůni a tvar, ale co já? Kos má krásný žlutý zobáček, tulipán krásně voní, jahoda dobře chutná a všichni je mají rádi, protože je už z dálky poznají podle toho, jak vypadají nebo voní nebo chutnají. A mě si nikdy nikdo nevšimne, protože jsem celý bez barvy,” říkal si sám pro sebe vítr zrovna, když letěl kolem dětí. „A hele, copak to tam ti dva asi vyvádějí?” zajímalo vítr, a tak se přiblížil blíž, aby lépe viděl, co Andělka s Mikulášem drží v ruce a běhají s tím tam a zpátky. „Ale ale ale, tady někdo pouští draka,” uvědomil si vítr a v první chvíli ho napadlo, že dětem dráčka vytrhne z rukou a bude s ním létat tak dlouho, než ho omrzí, jak se děti budou snažit ho chytit.

Určitě jste už slyšeli, že se říká, že někdo někomu něco vyfoukl. Dnes se tohle slovo používá v případě, že někdo někomu něco vzal, ale původně se tímhle slovem označovalo chování větru, protože když si vzpomenete na všechny lumpárny, které vás napadají a

které dělá vítr, všechno začíná tím, že vítr něco někomu vyfoukne z rukou nebo odkudkoliv, zkrátka lidem bere to, co mu nepatří, to je základem jeho kousků. To bylo jen, abyste věděly, proč se to říká. Ale asi bychom se měli vrátit do pohádky.

Tak tedy, jak si vítr řekl, tak také udělal a potichu, aby si ho nikdo nevšiml, a pomalu, aby jeho plán vyšel, zalétl k dětem, a to tak blízko, že stačilo jen fouknout Andělce a Mikulášovi do ouška, děti se lekly a dráčka upustily na zem. Vítr ani chvíli nelenil, už byl u Listáčka, už ho zvedl a už s ním upaloval daleko za hory a za doly, tak daleko, aby si byl jistý, že Listáčka už nikdo nikdy nenajde.